

Hij zag om, het veld was verlaten.

Eén ogenblik werd hij aangegrepen door de drang alleen weg te vluchten vóór de tweede stormaanval, naar huis, naar het ledikantje met het rose hemeltje. Den korporaal van zich af te schudden, die hem zijn vrijheid van handelen ontnam, die zijn dood zou kunnen zijn, straks tussen twee vuren.

Maar op hetzelfde ogenblik werd hij weer de norske roodhoofdige jonge man, die zijn gevoel verborg achter een verachtend trekken met de mond.

Hij trok den korporaal mee naar het bos in het Westen.

„Verzet je poten!” brulde hij, maar de imbeciel had de macht over zijn benen bijna verloren. Heel langzaam vorderden zij. Aan de rand van het bos gekomen, begon de aarde weer te dreunen. Het siste en spetterde achter hen.

De sergeant hield de arm van den korporaal vast omklemd. Hij voelde hoe zijn hand bijna dood was en heel wit moest zijn. Hij keek er niet naar.

„Ik krijg kramp zo, maar die vent wil niet vooruit. Straks komen ze achter ons, en dan?”

Hij duwde den ander over greppels heen, nam hem op de schouders over gevelde boomstammen, sleepte hem bij de kraag door prikkeldraad, dat hij eerst moest losknippen. Het zweet kleefde aan zijn kleren en omhulde zijn lichaam met huiverige klamheid.

Achter hen verstomde het lawaai. De tweede stormaanval op ontruimde spleten?

De avond viel, misschien waren zij nu gered? Schemerig bos, van droogte krakende twijgen, grijsgroen korstmos, taaie ranken van kamperfoelie. . . . slapen, hij was moe, hij wilde gaan slapen.

De korporaal gilde plotseling, zo dierlijk, dat de sergeant grauw werd, alleen zijn neus glom nog, groenachtig in de vallende schemer.

„Wat is er?” vroeg hij hees, het geweer in de aanslag.

De korporaal antwoordde niet. Hij slofte verder, het hoofd hangend, de schouders gebogen. Hij leek een dove, die zijn voetstap niet hoort. De sergeant zette zijn helm af, zijn haren prikten op de schedel.

„Als je me nog eens zo laat schrikken, sla ik je dood!” zei hij toen, terwijl het bloed weer naar zijn hoofd terugvloeyde.

De korporaal slofte voort.

De nacht: zwiepende takken tegen hun gezicht, kuilen, prikkeldraad, waaraan zij hun armen openreten.

Ze kwamen aan een weg, als een dal uitgesneden en gevuld met maanlicht.